

andre Omstændigheder, saa burde vistnok disse Omstændigheder være lagte for Dagen (Hør!). Jeg har søgt i selve Adressen at finde, hvilke disse Omstændigheder ere, som skulde begrunde denne Mistvivl og det foreslaaede Andragende til Kongen om at skabe et nyt Ministerium, hvis Dannelse jeg ikke har hørt betegne af Nogen. Jeg har i saa Henseende i Adressen fundet udtalt, at Rigsdagen savner Tillid, fordi den, uagtet den kun har indskrænket sig til at stille Forespørgsel, har modtaget ufyldende Svar. De Svar, som Ministeriet, og navnlig jeg som et af Ministeriets Medlemmer, har høvt Leilighed til at give i Anledning af de her stillede Forespørgsler, ere ikke mange. Man har i sin Tid spurgt mig, om jeg var belavet paa at fremlægge de Actstykker, der oplyste, hvorledes Regjeringen var kommen til sin nuværende Politikk, den Politikk, som er nedlagt i Bekjendtgørelsen af 28de Januar d. A. Jeg har dertil svaret, at jeg var i Besiddelse af disse Actstykker og selv ønskede at fremlægge dem, men at Kongens Regjering, efter moden Overveielse af Sagen, havde fundet, at de ikke burde forelægges paa nærværende Rigsdag. Jeg har antydet, skjøndt det neppe behøvedes at antydes, da Enhver, som har fulgt Begivenhedernes Gang, vilde kunne sige sig det selv, jeg har antydet, siger jeg, de forskjellige foreløbige Skridt, som fra Europas Side, og navnlig fra de tydske Stormagters Side, som have været Mandatarier for den tydske Forbundsstat, som siden 1848 har ført Krig med Danmark og har underhandlet med Danmark, antoges at maatte foretages, førend det danske Monarchie kunde siges at kunne ordnes, end sige at være ordnet. Disse Skridt ere kun paabegyndte, men endnu ikke fuldførte; de ere, siden jeg sidst talte i denne Sag, komne fuldførelsen nærmere, ved Begivenheder, hvortil vi Alle have været Vidner, men de ere endnu ikke fuldførte. Enhver veed og kan sige sig selv, at de vedkommende Mandatarier have at aflægge Regnskab for deres Mandanter, og man maa saaledes vide, at de tydske Stormagter, som have været Mandatarier, altsaa skyldte, ikke Kongens Regjering, men deres Mandanter et Regnskab, men saalænge dette Regnskab

ikke er aflagt saaledes, som Mandatarier retlig have at aflægge et slikt Regnskab, saa er Sagen ikke fredeen saavidt frem, at Kongens Regjering anseer sig berettiget til at fremlægge Actstykkerne. Det kunde vel tænkes, skjøndt det kan være tvivlsomt, men det kunde vel tænkes, at netop Fremlæggelsen af disse Actstykker selv paa dette Sted kunde vanskeliggjøre Sagen for Mandatarierne, selv om de for deres Vedkommende have den rebelligste Villie til at lette Sagens endelige Afgjørelse. Det kan vel være, at vi skyldte disse Mandatarier ikke at vanskeliggjøre denne Sag, selv om vi ikke ere bundne til i nogen Maade at lette den. Endvidere vides det, og har ligget klart for Alle i flere Aar, at der arbejdes paa et Værk, som er fornødent, naar Monarchiet skal forblive samlet og i Forhold til Udlandet ansees som en Integritet, og uden hvilken Monarchiets Sammenbliven i Tiden slet ikke kan tænkes, nemlig Ordningen af Arvesølgen. Her have vi Ting, som vi ikke kunne bestemme eller afgjøre paa egen Haand, men hvortil vi fordrer og behøve fremmed Bistand. Dersom det nu kan antages, — og derom troer jeg, at Kongens Regjering maa være den bedste Dommer, efterdi den kjender Alt, som det er i Virkeligheden, — dersom det kan antages, — siger jeg — at dette sidste Skridt vil blive vanskeliggjort, hvis man i Utide fremlagde Actstykkerne, saa mener jeg, at Kongens Regjering ikke blot er retfærdiggjort, naar den undlader, men at den endog er forpligtet til, selv imod sit Onske og sin Villie, at nægte Fremlæggelsen af disse Actstykker. Jeg troer heller ikke, at den foreliggende Adresse støtter sig i nogen særdeles høj Grad derpaa, at Ministeriet har troet endnu at maatte udsætte Forelæggelsen af de betegnede Actstykker. Ivertimod tør jeg slutte mig til af Adressens Indhold, ligesom jeg ogsaa finder det antydet i den nys stedsfundne Motivering, at der er en anden og vistnok en vigtigere Gjenstand, hvormed den ærede Rigsdag, og navnlig de ærede Adresseskillere, føle sig opfordrede til at forlange en Oplysning, som Regjeringen endnu ikke har meddeelt den. Jeg skal nærmere udtale mig herom. Bekjendtgørelsen af 28de Januar indeholder Kongens Tilfagn om, at